

KRÁDEŽ DIAMANTOV

CHARLOTTE
LINK

Jazdecký dvor Soví hrad

KRÁDEŽ DIAMANTOV

Charlotte Link

VYDAVATELSTVO

ARKUS

Original title: Reiterhof Eulenburg – Diamantenraub (vol.2)

Boje Verlag in the Bastei Lübbe AG
© 2019 Bastei Lübbe AG, Germany

Slovak edition © 2021 ARKUS vydavateľstvo, s.r.o.
Translation © 2021 Vojtech Czobor
Cover design © 2021 Richard Mečič

Z nemeckého originálu Reiterhof Eulenburg, Diamantenraub,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Boje Verlag v roku 2019,
preložil Vojtech Czobor.
Obálku navrhol Richard Mečič.
Vydal ARKUS vydavateľstvo, s.r.o., Senica
v roku 2021 ako svoju 462. publikáciu.
Prvé vydanie.

Aktuálny zoznam našich publikácií s možnosťou objednávok
nájdete na internetovej adrese: www.vydarkus.eu

ISBN 978-80-8103-114-4

Malá železničná stanica s domčekom z červených neomietnutých tehál a láskyplne založenou záhradkou výpravcu zapadla skoro celá snehom. Koľajnice sa už takmer nedali rozoznať. Sivé mraky viseli nízko nad zemou, na opačnej strane dediny sa, pokiaľ oko dovidelo, rozprestierali široké snehové pláne a na horizonte sa halili stromy do sivého závoja, v ktorom sa slabo črtali ich kontúry.

V malej čakárni sedeli na dvoch veľkých kufroch dve uzimené dievčatá a napäto sledovali vyčíňanie Perinbaby.

„Kde ten Tom vlastne trčí?“ bezradne vyzrela von Diana. „Je tu hrozná zima – hádam len na nás nezabudol?“

Angie a Diana Hellerové sa toho roku mimoriadne tešili na vianočné prázdniny, pretože chceli 27. decembra odcestovať z Kielu úplne na sever, do jazdeckého penziónu Soví hrad. Soví hrad ležal kúsok severne od Hussumu, celkom blízko pri mori a z jeho okien sa dalo ponad hrádze dovidieť až k vode. Obe sestry tu boli už i v lete a ten pobyt ich tak nadchol, že

sa okamžite rozhodli vrátiť sa na toto miesto aj v zime. Ich rodičov to spočiatku sklamaro.

„Je to u nás už tradícia, že v zime ideme všetci spolu na bežky!“ povedal otec. „Vlastne som mal vždy ten pocit, že vás to baví tak ako nás!“

„Ale áno, bolo to perfektné,“ odvetila Angie. „Naozaj. Ale Soví hrad je... ako by som... tak neskutočne veselý... a dobrodružný a vždy sa tam niečo deje...“

Mama sa smiala. „Tak to veru hej! V lete ste odhalili bandu zlodejov, a pritom ste podozrievali neškodnú učiteľku, že zlodejom dávala v noci baterkou znamenia a...“

„Nuž ale jedna učiteľka so zlodejmi skutočne spolupracovala,“ povedala Diana, „a spočiatku sme si mysleli, že je to tá druhá. Čo už.“ Pozrela na sestru a pri spomienke na tie vzrušujúce týždne im obom zažiarili oči.

„Zdá sa, že je naozaj zbytočné prehovárať vás, aby ste cestovali s nami,“ mienil otec.

Matka pokrútila hlavou. „Nechaj ich. Od určitého veku cestovať niekam s rodičmi už nie je tá pravá zábava. S rovesníkmi je to omnoho krajšie. Takže dopraj im tú radosť. Veď na Vianoce ich ešte máme u nás.“

Štedrý večer i obidva sviatky prebehli veľmi harmonicky, aj keď si už obe sestry zniesli z povaly kufre, jazdecké čizmy a zbalili si aj hrubé pulóvre a dlhé nohavice.

„Plavky tentokrát potrebovať nebudeme,“ povedala Diana. „Škoda vlastne. Kúpanie v mori bola veľká zábava! Ale aj v zime tam bude určite vynikajúco.“

Keď už potom sedeli vo vlaku, ich rozhovor sa krútil len a len okolo Sovieho hradu.

„Ktovie, či tam bude aj Pat,“ špekulovala Diana a s nostalgiou myslela na Pat, ktorá svojím bezstarostným spôsobom

všetko postavila na hlavu, len aby zažila dobrodružstvo. Pani Andresenová, majiteľka Sovieho hradu, jej viackrát pohrozila, že ju pošle domov, keď napriek všetkým predpisom sama klusala na svojej gaštanovohnedej kobyлке Fairytale po priľahlých poliach. To dievča však mala príliš rada na to, aby svoje hrozby realizovala. „Možno Pat prinesie aj Tobiho,“ povedala Angie. „Spomínaš si, aký bol milučký a prívetivý, keď ho konečne oslobodila? Tobi medzičasom určite vyrástol na skutočného veľkého psa!“

Dievčatá mlčali. Každá z nich sa pohružila do myšlienok. Možno uvidia aj Chrisa, plavého, pekne opáleného mládenca z malého penziónu Maják na pobreží. A Toma, syna Andresencov, ktorý bol vždy taký vyrovnaný a rozvážny. Diana sa pohodlne natiahla na svojom sedadle. Tešila sa. Čoskoro budú zasa všetci spolu...

„Teraz už čakáme dobrú pol hodinu,“ povedala rozčarovane Angie a vstala zo svojho kufra. Prestalo snežiť. Slamené strechy malej dedinky ospalo ležali pod ťarchou snehu. Konečne sa ozvali zvončeky rýchlo sa blížiacich saní. A už sa aj za zákrutou v náhlivom kluse objavila dobrácka nórska kobyłka Thora. Ťahala za sebou veľké modré drevené sane, z každej strany ovešané zvončekmi. Na kozlíku sedel Tom, zamotaný do kabáta a hrubej deky.

„Angie, Diana,“ kričal s úľavou, „už som sa bál, že tu nebudete!“

„Kam by sme už len mali ísť,“ odvrkla Angie, no vzápätí sa hodila Tomovi okolo krku. „Úžasné, že ťa znova vidím!“

„Thora sa jednoducho nechcela dať zapriať,“ vysvetľoval Tom, keď už všetci sedeli na saniach. „To viete, je dobrosrdečná, ale keď sa jej niečo nepáči, dokáže byť čertovsky tvrdohlavá.“

Sestry sa zasmiali. Ako často s ňou pod neutíchajúcou paľbou zlostných učiteľkiných pokrikov bojovala na hodine jazdy jedna z ich spolujazdkyň, nešportová Kathrin! Potajomky všetky cítili miernu škodoradosť, lebo Kathrin bola vždy až priveľmi sebavedomá.

V tej chvíli sa cesta zatočila do miernej zákruty a deti sa bez dychu zahľadeli na more, ktoré sa objavilo na horizonte. Mraky sa roztrhli. Nad sivými vlnami krúžili kričiacie čajky a večerné slnko venovalo zimnej krajine svoje posledné mrazivé lúče. Pred nimi sa týčili múry starej sivej stavby. Okná boli porozbíjané, ktorési dvere sa knísali vo vetre.

„Vraní dvor,“ Diane sa zachvel tichý hlas. „Pamätáte si ešte na zlodejiny, čo tu páchal starý Mommsen?“

„Až kým sme mu na ne neprišli,“ doplnila jej sestra a zahrnula si dlhé plavé vlasy. „Ja by som celkom súhlasila, keby sme opäť zažili nejaké dobrodružstvo. Panebože, aha, tam vpredu je už Soví hrad!“

A skutočne – na širokom páse, čo sa tiahol až k moru, zbadali veľkú budovu z pálených tehál s množstvom okien a veľkou zelenou bránou.

„Ahoj, Angie, ahoj, Diana!“ Malé dievča s množstvom veselých pieh náhlivo bežalo saniam naproti.

„Tina!“ zakričali sestry, „ako sa máš? Bezva, že si opäť tu! A sú tu aj Steffi a Beate a Elke!“

Dievčatá sa okamžite zhŕkli okolo svojich priateľiek.

„Teraz ale najprv podťe dnu, do tepla!“ Vo dverách sa objavila pani Andresenová a spokojne sledovala prichádzajúce dievčatá. „Tom, ty sa postaráš o Thoru a vy ostatné si podťe urobiť pohodlie pri šálke kakaa!“

Priateľky si vzali kufre a tašky a zobrali dom útokom. Konečne boli opäť v Sovom hrade.

O niečo neskôr sedeli všetci hostia v jedálni a pili horúcu čokoládu. V krbe príjemne praskal oheň, sem-tam sa zrútilo horiace polienko a poddalo sa plameňom.

„Prosím vás, aby ste ma chvíľku počúvali,“ povedala pani Andresenová a vstala zo stoličky. „Môj muž a ja by sme vás chceli srdečne privítať v Sovom hrade. Väčšina z vás tu už trávila letné prázdniny a pozná náš domový poriadok: Bývate v trojposteľových izbách, chlapci na druhom poschodí, dievčatá na prvom. To znamená: Po desiatej hodine nik z vás nemá čo hľadať na inom poschodí. Ponocovať či organizovať polnočné párty vám neodporúčam: Ranná šichta v stajni teraz v zime nezačína o pol šiestej, ale až o pol siedmej, no aj to je príliš skoro. A pani Moosová nemá so spachtošmi zľutovania. Ach, áno, vašou učiteľkou jazdenia je pani Moosová. Teoretickú výučbu vedie pani Jungová. Poznáte ju z predchádzajúceho pobytu. Tak, a teraz sa poberte do svojich izieb a vybaľte

si veci. Želám vám prekrásny pobyt v Sovom hrade, plný oddychu a nádherných zážitkov.”

Deti sa zdvihli a odchádzali.

„Angie a Diana, počkajte momentík. Rozhodla som sa, že Kathrin Rolandová bude opäť bývať na izbe s vami. Je to dosť ťažká nátura, ale viem, že si s ňou celkom dobre vychádzate. Predovšetkým ty, Diana. Prosím ťa, trochu sa o ňu staraj. Kathrin doma dosť ťažko znáša problémy svojich rodičov. Zmena tu jej pomôže.“

Diana sa trochu zapýrila hrdosťou. „Pokúsim sa Kathrin pomôcť,“ odvetila horlivo.

Pani Andresenová sa pousmiala. Plachú Dianu a temperamentnú Angie mala veľmi rada.

Izba sa podobala tej z leta. Jednoduchá a útulná.

„Len sa pozri,“ nadšene zvolala Diana. „Máme prekrásny výhľad na more. Je tu krásne aj v zime!“

„Radšej si rýchlo vybaľ kufor,“ upozornila ju Angie. „Vari si už zabudla že naša milá Kathrin si uplatňuje nárok na celú skriňu?“

V Sovom hrade sa v každej spálni nachádzali vstavané skrine, kde bol dostatok miesta. No Kathrin si už v lete doniesla toľko šatstva, že by neboli stačili ani dve také skrine.

Kým si Diana vyberala prvý pulóver, otvorili sa dvere a do izby sa nasúkal malý, zavalitý muž, vlečúci kufre a tašky. Za ním sa objavila Kathrin spolu so svojou matkou, peknou, elegantnou ženou, ktorá mala na sebe príliš veľa šperkov. Pôsobila unaveným dojmom.

„No pozrimeže, aká pekná izba!“ povedala, no nezdalo sa, že by ju izba nejako zvlášť zaujímala. „A to sú tvoje pôvabné priateľky Angie a Diana?“

„Áno,“ odpovedala Kathrin. Znelo to trochu nevrlo. „Ahoj, Angie, ahoj, Diana! Písomne som poprosila pani Andresenovú o jednoposteľovú izbu!“

Jej matka túto poznámku nevzala na vedomie. „Určite tu strávite pekné chvíle. Kathrin mi o vás veľa rozprávala. Zdá sa, že sú z vás nerozlučné priateľky!“

Kathrin bolo zjavne trápne, že jej matka tak priamočiaro opakovala všetky tie nadsadené historky, ktoré jej rozprávala po minulých prázdninách. Náhlivo sa obrátila na otca, ktorý nerozhodne stál s kuframi uprostred izby. „Postav to všetko jednoducho tam, do rohu. Si milý, že si mi to sem vyniesol.“

Otec zložil batožinu. On i jeho žena sa zjavne ponáhľali. Matka Kathrin podstrčila ešte zopár bankoviek, obdarila ju letným bozkom na špičku nosa a Rolandovci vzápätí opustili miestnosť.

Kathrin sa postavila pred zrkadlo a upravovala si vlasy. „Ja som sem vlastne vôbec nechcela prísť,“ povedala, „ale moji rodičia musia bezpodmienečne letieť na Bahamy, aby si zachránili manželstvo. A tak ma poslali sem.“

Angie si odkašľala. „Poď, Diana, chceli sme ísť dolu do stajní, možno tu majú aj nové kone.“

Dievčatá náhlivo vyšli z izby.

Vonku už bola tma, aj keď ešte vôbec nebolo neskoro. Dvor osvetľovalo iba jedno veľké svetlo.

„Tam je Chico a tu Petronella!“ Angie zostala stáť pred veľkým priestranným boxom. „Tohto koňa ešte nepoznám. Je obrovský – ktovie, či na ňom budeme smieť jazdiť!“

„Pssst!“ zaznelo potichu spoza balíka slamy. „Angie, Diana, to ste vy?“

Dievčatá vzrušene pristúpili bližšie. Kto to je?

„Pat!“ bez dychu šepala Angie. „Čo tu, prepána, robíš za tým balíkom slamy? A kde sú Tobi a Fairytale?“

Keď sa Pat zodvihla, pousmiala sa a striasla zo seba slamu. „Tobi a Fairytale sú na druhej strane stodoly. Z tých dvoch sa medzitým stali nerozluční priatelia. A čo tu robím? Nuž, moje známky v škole neboli v poslednom čase ideálne, lepšie povedané, boli úplne mizerné. Môjho otca to riadne nazlostilo a chcel, aby som sa cez prázdniny učila matematiku a latinčinu. Odkiaľsi pre mňa vyhrabal dokonca aj učiteľa na doučovanie,“ zasmiala sa bezstarostne. „No, a tak som sa jednoducho vyšvihla na Fairytale a prišla som sem.“

Diana s obdivom zahvízdala pomedzi zuby. „Takže ty si chladnokrvne zdrhla? Tvoji rodičia si určite budú robiť hrozné starosti.“

„Na to mali myslieť skôr. Ja sa nenechám len tak zavrieť,“ srdito odvetila Pat.

„Musíme si premyslieť, kde budeš dnes v noci spať,“ povedala Angie, ktorej sa táto záležitosť začala pozdávať. „Je riadne hlúpe, že v našej izbe býva Kathrin. Keď sa dozvie, že si tu, určite neudrží jazyk za zubami.“

„Prespím v stodole,“ odvetila Pat, „pri Tobim a Fairytale. Doma to tiež často robievam. Nechcete tých dvoch pozdraviť?“ Dievčatá potichu prešli na druhú stranu stodoly. Typická Pat! Len čo sa objaví, nič nejde tak, ako treba. Tobi, krútiac chvostom, priskočil k svojej paničke.

„Panebože, ten ale vyrástol!“ skríkla Diana a mimovoľne o krok cúvla, „ale je prekrásny! Tie veľké biele laby a červenkastá kožušinka, dokonca i pehy má ešte na ňufáku!“

Potom sa obrátila k jemnej zlatohnedej kobyľke, ktorá stála v rohu a s pôžitkom žula ovos. Fairytale a jej majiteľka sa

---

jedna na druhú takmer podobali a nebolo krajšieho pohľadu ako ten, keď sa v lete obe v divom cvale prehánali pastvinami.

Angie práve chcela kobyľe podať kus cukru, keď vonku na dvore zazneli mužské hlasy.

„Rýchlo,“ vzrušene šepľala Pat, „musím sa schovať.“

Pat schytila Tobiho za obojok a Fairytale za uzdu a ťahala oboch za blízku stenu z balíkov slamy. Práve včas, lebo v tom okamihu sa zvonka otvorila veľká brána a v stodole sa ocitli dvaja tuční policajti spolu s pani Andresenovou.

„Koho to tu máme?“ samolúbo sa uškrnul jeden z nich a zdvihol obočie. Diana zbledla od strachu, no Angie sa nezľakla.

„Predstavte si, čo sa stalo,“ odpovedala svižne. „Moja sestra Diana tu stratila prsteň. Vidíte sám, že nájsť ho v tejto kope sena a slamy je prakticky nemožné. Kvôli tomu ste ale ozaj nemuseli prísť. Až taký cenný zasa nie je.“

„Angie!“ prísne povedala pani Andresenová. „Títo dvaja páni tu nie sú nato, aby hľadali nejaké stratené prstienky, to ty vieš celkom presne! Ide totiž o Patríciu Winklerovú. Volal mi jej otec. On i jeho žena si robia starosti, pretože Pat je od poludnia preč. Vyzerá to tak, že niekam ušla, lebo mala mať počas prázdnin doučovanie. Polícia predpokladá, že by sa

mohla zdržiavať tu – a vy dve tiež nevyzeráte až tak nevinne, ako sa tvárite,“ dodala.

Jeden z policajtov sa zatváril hrozivo a postavil sa pred Dianu: „Tak, slečinka, teraz mi povieš, kam sa schovala tvoja priateľka a ja za to rýchlo zabudnem na klamstvo o prstienku.“

Diana pohľadom žiadala Angie o pomoc. Policajti skutočne pôsobili dojmom, že s nimi nie sú žiadne žarty a aj pani Andresenová vyzerala nezvyčajne prísne. Angie už-už chcela pomôcť svojej sestre, keď za nimi zaznel Patin hlas:

„Nechajte moje priateľky na pokoji, nemôžu za to, že som tu.“

„Ach, Bože dobrý, dievča, tak predsa si sa našlo,“ uľahčene zvolala pani Andresenová. „Tvoji rodičia si o teba robia obrovské starosti!“ Obrátila sa k policajtom. „Ďakujem vám za pomoc, páni. Našťastie to všetko prebehlo bez akejkoľvek ujmy, ale napriek tomu je dobre, že ste prišli.“

Policajti sa spokojne usmiali. Potom ešte vrhli prísny pohľad na tri vinničky a opustili dvor.

„Teraz pôjdeme všetci dnu,“ nazlostene povedala pani Andresenová. „Okamžite všetko oznámime Patiným rodičom.“

Dievčatá sa na seba rozpačito pozreli. Takže Pat ich zrejme bude musieť opustiť.

Na druhé ráno sa dievčatá zobudili veľmi skoro.

„Pod', ideme pohľadať Pat,“ šepkala Angie, „ale potichu, aby sme nezobudili našu milú Kathrin.“

Pat našli spolu s Tomom v maštali. Obaja pôsobili sklúčeným dojmom a dokonca aj Tobi mal smutne zvesený chvost, akoby vedel, že jeho panička má starosti.

„Moja matka i otec sú už tu,“ privítala Pat priateľky. „Sú v dome a rozprávajú sa s pani Andresenovou. Priviezli dokonca už aj prives pre Fairytale.“

Skôr než dievčatá stihli čo-to dodať, otvorili sa dvere a do stajne vkročila pekná mladá žena s hnedočervenými vlasmi presne takej farby, ako mala Pat. Nasledoval ju vysoký, štíhly muž s vážnym výrazom tváre.

„Patricia,“ oslovil svoju dcéru, „je čas naložiť koňa. A nerob nám už žiadne starosti, prosím ťa.“

„Prosím vás,“ ozval sa Tom, „a nemohla by Pat zostať u nás? Viem, že by veľmi rada zostala a naše prázdniny by neboli až také pekné, keby práve ona chýbala.“

„Súhlasíme,“ zanietene sa pridala Angie, „nechajte nám ju tu.“

Pani Winklerová sa bezradne pozrela na svojho muža. „Počúvajte, deti,“ povedala po chvíli. „Pat má v škole veľmi zlý prospech, nutne potrebuje doučovanie.“

„A musí to doučovanie bezpodmienečne absolvovať doma?“ spýtal sa Tom. „Ja som celkom dobrý žiak a keby som sa s Pat každý deň učil, určite by to zvládla.“

„Tak moment, myslím, že i my máme do vecí čo-to povedať,“ ohradil sa pán Winkler, no zdalo sa, že zaváhal. „Mali by sme niekoho, čo ujde z domu, ešte aj odmeniť? No ešte sa o tom poradíme. Choďte sa teraz trošku poprechádzať. Ale príliš veľké nádeje si nerobte!“

„Čo si o tom myslíš ty?“ spýtala sa Diana, keď sa o čosi neskôr všetci štyria znechutene vliekli pozdĺž pobrežia. „Zoberú ťa rodičia naspäť?“

„Ťažko povedať,“ odvetila Pat. „Niekedy sú obaja veľmi dôslední.“

„Ozaj by som ti niektoré veci dokázal vysvetliť,“ povedal Tom, „No iba ak by si chcela, prirodzene,“ dodal.

„Jasné, že chcem,“ náhlivo odpovedala Pat a celkom ju prekvapil pocit, že keď jej matematiku a latinčinu vysvetlí Tom, nepôsobí to až tak neznesiteľne. V zlej nálade sa zasa všetci vrátili na dvor.

Pani Andresenová sa im už náhlila oproti.

„Pat,“ povedala, „pod', prosím, za rodičmi. Chcem ti však už vopred povedať: Budeš môcť u nás zostať.“